

Részlet E. A. Poe-nak A holló című vershez
készített jegyzetanyagából

„... hagyd el ajtóm, csúf madár!”

S szólt a Holló: „Soha már!”

Tóth Árpád ford.

már egy ideje puffadt dülldt szemű sötét madár
bitorolja a hátam a vállam a tarkóm a
fejem és akárhogy rázom csak gubbaszt változatlanul
vészjósló-némán de lerázni nem hagyja
magát sőt minden kétségbeesett kitörési kísérletet
az előzőnél is fájóbban torol meg
..... de a legkínzóbb hogy képtelenség
szembenézni vele nem lehet torkon ragadni és
addig szorítani kripta-hideg nyakát amíg csak jéggé
nem dermedt és nem lehet zokogva átölelni és
akadozva a fülébe suttogni hogy te rohadék dög vagy
nekiesni és a tollaiból puha fekhelyet tépni a
sarokba szorítottak lehajtott fejű bátorságával nem
és nem nem ismerhetem nem láthatom
a hátamat ha pedig tükörbe nézek a madár a tükörrel
együtt csal meg amint lehúzza magát hogy csak a
sima fénylő üstöke látszik meg a két sunyi
szeme melyet egy rettegő áldozat gyémánt-fénye
merevvé üvegez és így lehet tán háborodott holló vagy
netán prométheusz mohó májevője esetleg egy
borzas beteges varjú melynek hibbant agyában ismeretlen
isteni szikra lobbant emésztő lángra
..... de végül is mindegy ki az aki szorít mert hát
szorít és nem is akárhogy csak úgy ropog a
vállam és a gerincem is engedelmes-ijedten lájlik rettenetes
csőre pedig porladó sivatagot gyomlál zavaros
fejemen s közben két ébenszínű szárnyát kéjelegve
teríti szememre gyűrött szemfedőnek hogy aztán
elvéve őket az áldozatába förtelmes kórt oltó örült bénító
szelídségével élvezze a szörnyű emlék láthatóan
fojtogató félelmét mely szitává szurkálja a zsugorodó
gyomrot mely megoldja a végbél záróizmát és amely múltó
mocsokká dagaszt vizeletet nyálat izzadtságot és
könnyet amint elszántan tépdési lepusztult tarkómról
az élettelen cafatokat a karma pedig már a bordáim
között kutat keresve azt az alig-valamit amiből
aztán majd fokról fokra sajtol ki minden maradék
érzést akár szeretet az akár gyűlölet akár
szánalom vagy talán a belenyugvás okozta végső

bocsánat és aztán ha már hosszabbodnak
az árnyak és lüktető koponyámról a haj vedlő tollként
tűnik el s mikor már önmagát metszi egyre kurtábbra
a vágy beérve bármivel és izzadhat kényszer-kacajt
a rettenet társulva a mindennapi ömáltatás-betevőnkkel és
bár épülhet reményből betonerős bevezethetetlen vár de
nyugodtak soha nem leszünk soha már soha már
soha már soha már

(1989.)

Ballada

rosszul bántam az életemmel
mint groteszk ólom-pihék szálltak
nyomot sem hagyva az évek el
vállaimon nem nőttek szárnyak
az arcom sápadt a szemem vak
és már nem múlik el olyan hét
mikor nem hozzák el az árnyak
a felejtés legszebb gyümölcsét

régen nem csábított mellékút
én magamból csináltam angyalt
nem szédített se torony se kút
lábam taposott nyelvem jól nyalt
bár néha visszanyal a fagyalt
és dögszagú a virágos rét
élvezem azt mit más kiagyalt
a felejtés legszebb gyümölcsét

huszonkét év gyorsan lepergett
és én ostobán csak úgy hagytam
hol sírnom hol nevetnem kellett
és mikor már szürkül a hajam
e szörnyű ember-képű katlan
döbrent rá arra mi is a tét
én is kívánom tébolyultan
a felejtés legszebb gyümölcsét

testvérem talán érted mi rág
bár szám elvesztette hitelét
neked is beadja a világ
a felejtés legszebb gyümölcsét

(1989.)

Bolondbeszéd

„Hja! ha nem tudsz úgy mosolyogni
ahogy a szél fú, tüstént náthát kapsz.”

Shakespeare: Lear király

(Vörösmarty Mihály ford.)

figyelj testvérem nézz meg engem és figyelj rám
hol lehet ki tudja mi ez a fura szó becsület
helyettesíti-e a nem fáj fejem ne szólj szám
ki mondta hogy régen még volt a szívekben feszület

ma mikor sok régen lelkesen tapsoló tenyér
mindinkább ökölbe rándul megannyi önjelölt apánk
vajon titkon mit tervez és ha már nem lesz kenyér
ezek mit tesznek velünk milyen sors vár ránk

mi volt tegnap félek mert elengedték a kezemet
mi lesz holnap a jövő ma mindennél nagyobb gond
gyereknek túl sokat tudok felnőttnek túl keveset
így vagyok mivé te is lehetsz tépelődő bolond

nézz rám de igazán vagy ez lesz majd úgyis belőled
vagy pedig nézd meg a tükörben még utoljára arcodat
erős a lábad és a nyelved a kalácsot nem veszik el előled
és ha okos vagy nem veszed túlzottan komolyan magadat

(1989.)

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Láng és selyem

Akácfa kicsavart karral
összeforrvá kinnal bajjal
állatangyalod
Tarkómra húrozott fénnel
cimbalmozó őszi léggel
Nem is mozdulok

Akár Prométeusz De nem
de nem lopott tűz a tüzem
magam lángolok
Forró fehérben hamuban
Kárpátok hava a hajam
Nem is mozdulok